

Elisabeth
Bergstrand-Poulsen

HISTORIER OM GAMLA MÄNNISKOR OCH UNGA

 SAGA
EGMONT

Elisabeth
Bergstrand-Poulsen

HISTORIER OM GAMLA MÄNNISKOR OCH UNGA

 SAGA
EGMONT

HISTORIER OM GAMLA MÄNNISKOR OCH UNGA

Elisabeth Bergstrand-Poulsen

SAGA EGMONT

Historier om gamla människor och unga

Copyright © 1930, 2018 Elisabeth Bergstrand-Poulsen och Lindhardt og

Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711818350

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

I

Mattväverskan

Flickan med den ljusa flätan på ryggen, som kom springande uppför backen och gick in i det grå huset, hon hade fått ett namn, som passade bra till hennes grågröna ögon, skära kinder och askblonda hår.

Rosanna hette hon — med tonvikten på mittstavelsen. — Hon hörde till i prästgården.

En gång då prästens voro nygifta hade en italiensk positivspelare och hans lilla dotter Rosina stannat framför verandan och börjat spela. Den unga prästfrun tyckte aldrig, att hon sett vackrare barn eller hört finare namn. Och då hennes första flicka föddes fick hon för sig, att hon skulle heta Rosina.

»Tack, min söta», skrattade prästen, »inga konster här. En präst ska vara ett föredöme och ge sina barn ordentliga namn. Hon ska ärva sin mors namn, som bruket är här i socknen. Hon ska heta Anna liksom du.»

Hustrun teg tvärt. — Hon var av en fridsam om än något romantisk natur och ville inte bringa split i huset med det nyfödda barnet. Emellertid hade hon förälskat sig så obotligt i detta främmande namn. Hon tyckte det var henne omöjligt att giva efter, och hon hittade på många förevändningar för att få barndopet uppskjutet och vinna tid.

Så fick hon en dag en ljus idé. Hon skyndade in till mannen, som satt och arbetade med sin predikan.

»Vi ger henne halva namnet var!»ropade hon förtjust, »då kommer hon att heta Rosanna och det är ju ändå vackrare! Och så är det ett alldeles nyskapt namn!»

Mannen, som såg hennes glädje över den lösning hon funnit, nändes inte motsäga henne. Hustrun fick sin vilja fram, och sålunda fick flickan ett namn, som ingen förr burit. — — —

Men det var egentligen inte henne vi skulle tala om. Denna historia handlar egentligen inte om flickan — hon får vänta till en annan gång — nej, här skall det talas om väverskan Carolina, i vardagslag kallad Väv-Lina.

Det var hon, som bodde på backen i det grå huset med blå dörrar och vita fönsterkarmar och fönsterposter.

Huset hade liksom två invändiga sidor: fönstren på den ena sidan dörren stodo mörka och gapande tomma med en smal gardinkappa över — där bodde »amerikanaren»(han uppträder först mot slutet av historien), men på den motsatta sidan, på Väv-Linas sida, där trängdes blomsterburkarna framför snövita, stärkta gardiner, och innerosor, bloddroppar, kalla och heliotrop tycktes blomstra året runt.

Väv-Lina själv hade liksom huset en vacker och en ful sida i sitt ansikte. Då hon var ett litet barn, hade hon fallit med ansiktet i elden och bränt bort den ena halvan. Det hade ju växt ut nytt skinn igen, men det var stramt och gulaktigt som pergament och lydde inte vare sig då hon grät eller skrattade. Den andra halvdelen hade i ungdomen varit finhyllt och rosig — nu var den kanske inte så mycket bättre än den vissnade. Men detta halva ansikte var fullt av

liv och spel och skratt och tårar, mera än två dussin hela och fina ansikten.

Ja, egentligen hade hon kanske haft otur i livet, Väv-Lina. Det räckte inte med att hon föll i elden — en tid därefter stod hon på huvudet i brunnen.

»Det är visst Vår Herres bestämda akt och mening att han vill ha hem henne», mente föräldrarna. Men i alla fall sänkte fadern ned det stora ämbaret i brunnen och fiskade upp henne, tids nog till att hon kunde kvickna till liv igen.

Giftermålet slog också fel för henne. Mannen, en fattig och sjuklig karl, dog innan de varit gifta ett år, och gården de köpt på skuld måste hon lämna ifrån sig igen.

»Herren har klämt efter mig mera än han brukar klämma efter vanligt folk», sade Väv-Lina. »Först kastade han mig i elden och sedan i vattnet, min man och min gård tog han ifrån mig och nu på min ålderdom har han kastat på mig denne främmande amerikanaren till ett ris och en plåga. Men det är därför, se, att Herren, han kände mig från början, han kände mitt vilda mod. Herren, han visste alltifrån begynnelsen, att jag var av den sorten, som behövde stark lut», slutade Väv-Lina och tog sig en pris ur den bruna näverdosa.

— — —

Väv-Lina var alltid vid gott humör, och hennes rena, fina innerträskor klapprade muntert när hon trippade fram över de knaggliga golvtiljorna. Hon var liten och lätt böjd. Om sommaren hade hon en vit snibb och om vintern en tjock ylleduk om huvudet. Om sommaren ställde hon träskorna ifrån sig, då hon satte sig i väven — då var det varmt nog med de vita ullstrumporna — men om vintern trampade hon väven med träskorna på. Det gick lätt då hon vävde vanliga mattor, då hon bara behövde två trampor, men då

hon vävde konstväv med sex trampor var det värre att hitta rätt med de stora, stumma träskorna. — — —

Väv-Lina sade »hon»till Rosanna och inte »du»som till de andra barnen. Rosanna förstod, att detta var en hövlighetsbetygelse därför att hon var född i prästgården.

Rosanna visste, att Väv-Lina var en mästare i sitt yrke och en mästare i att sätta samman de färger, som lyste mjukast och klarast mot de breda, mörka eller ljusa bottenränderna. Och flickan tröttnade inte på att stå vid vävstolen och vira randgarnet på skyttlarna eller hjälpa till att färga de stora kittlarna fulla med garn och trasor i alla färger. Det var också hon, som hittade på att de skulle väva två mattor, de skönaste, som någonsin blivit vävda.

Den ena skulle sättas samman av alla skiftningar och valörer i rött, som funnos på jorden, och den andra skulle vävas av all världens blåa färger.

De samlade samman trasor och de färgade garn och tygstycken, Väv-Lina och Rosanna, båda lika ivriga att få i gång denna praktväv. De glömde både måltider och söndags för att arbeta med dessa mattor, som aldrig skulle säljas men för dem båda betyda detsamma, som allt skönt i världen betyder för andra människor.

Då det inte i hela socknen fanns så många variationer i rött, som de ville frossa i, skickades det efter färgpåsar i staden. Och så färgade de rött! Allt ifrån det djupaste purpur och upp i de mildaste, blekskäraste färger, som sedan vävdes i bårder och gingo i skiftningar in i varandra. Där var breda böljor av purpur och blodrött och scharlakansrött, som upplöstes i det ljusaste, skäraste skum. — Väv-Lina slog i ränderna och Rosanna räckte henne färggarnet uppvirat på de långa skyttlarna.

Den blå mattan var lättare att väva, ty blått kunde de själva färga efter Väv-Linas urgamla uppskrifter. Då drogo de i väg för att samla örter i skogarnas djup. Men de klaraste och starkaste blå färgerna färgades inte av örter utan av andra underliga saker, som inte på tryck omtalas kan.

Den blå mattan blev den vackraste.

Den lyste och ljungade i det starkaste och friskaste och djupaste och blekaste blått. När man rullade ut den liknade den en lång blomsterbädd med idel blåa blommor — — —

Det var en naturskön socken de bodde i. Lövskog och barrskog vävde skiftande valörer i grönt — små och stora sjöar glittrade med blått i detta gröna, och ekot svarade överallt i skogarna, bara man ropade.

Och en jämn och bred landsväg gick tvärs igenom hela socknen.

Det är just den landsvägen, som går förbi Väv-Linas fönster — det är alltså hela världen, som drager förbi Väv-Linas fönster.

Väv-Lina väver för det mesta sina mattor i milda, muntra färger mot en mild, ljus eller mörk bottenfärg. Men ibland kan hon väva in en grov, svart rand, som plågar och oroar flickan och skaffar henne många myror i huvudet.

För det var ju, som om den grå landsvägen utanför Väv-Linas fönster var bottenfärgen i den långa väv, som vävdes genom flickans barndomsår, och människorna som gingo förbi och som ibland kommo in för att prata eller för att beställa mattor, de blevo inslaget, som tack vare den gamla väverskans kunskap om deras öden blev både färgrikt och varierande.

De flesta som gingo förbi hade släta, fridfulla ansikten utan spår av stora upplevelser vare sig av glädje eller sorg

— deras väg hade gått stilla fram — de hade intet mött, som lyft dem mycket högt eller sänkt dem mycket djupt. De voro vänliga, trofasta arbetsbin, och det var de, som gävo sin prägel av frid åt hela socknen.

De andra — och det är dessa som synas i denna väven — de voro märkta av glädje eller av sorg. Och det var sorgerna, här som annanstans, som voro de största upplevelserna.

— — — Från Väv-Linas fönster kunde man se flickorna sätta i väg till dans om lördagskvällarna. De gingo arm i arm i långa rader — med en fart så att kjolarna stodo rakt ut efter dem. Väv-Lina och Rosanna tittade i var sitt fönster. Den gamla väverskan skrattade riktigt gott.

»Ser hon, Rosanna, hur de sätter i väg som fläkta örnar, däketrollen! Hon ska lära sej, Rosanna, att man aldrig ska ha bråttom, då man ska till heramöte. Nä, nä! Herarna, di kommer kvickare till den, som inte är angelägen.»

Väv-Lina släppte gardinen och hennes urblekta ögon blevo drömmande.

»Se, jag har då också varit med om att tala sakta med herarna i skymningen.»

Hon blinkade till ett par gånger och snöt sig ljudeligt för att få bort fukten ur ögonen.

»Och hon, Rosanna», sade hon, i det hon slog ett par raska slag med bommen — »hon har sitt igen. Men henne är jag trygg för. Så mycket kan en då förstå, att den förste bäste ränner inte å med henne, som han rände å med mej.»

Rosanna var tacksam för Väv-Linas goda mening och följde tankfullt de röda, blå och gula kjolarnas flygande, svängande fart tills de försvunno nedanför backen.

Det gick aldrig någon okänd förbi Väv-Linas fönster. Både flickan och gumman kände dem alla, men gumman hade

sitt långa livs vetande, den väldiga rymd som skiljer
ålderdom från barndom, att ösa upp ur för den, som nyss
börjat förstå och lyssna till livets sång. — —

— — —

Då Ingel, den gamle garvargesällen, som ärligt
förtjänade sitt öknamn »Skarvaren», då han kom in till Väv-
Lina, kokte hon alltid extra gott kaffe med ett litet stycke
kanel på.

Det var Ingel, som i sin ungdoms vår varit uppe och
förgyllt kulan och korset på kyrktornet. Det var hans livs
enda bragd och den fick han en tunna råg för.

»När han då för tiden kom till kyrkan var han fin som en
stråle», sade Väv-Lina. »Då hade han knäbyxor och
silverknappar i västen och skor med silverspännen. Men
han var för högt uppe den gången — han kan inte riktigt
hålla sig på jorden sedan dess. Därför har det bara gått
baklänges för honom. — Han liknar inte en fin stråle längre
— den ene lappen höter och den andre slår till på de
klä'rna han nu har.»

Men Rosannas gröna ögon bli svarta av förväntan och
hennes kinder klarröda av glädje varje gång hon hör hans
steg i Väv-Linas förstuga. För det finns visserligen ingen så
fattig som han i hela socknen — men heller ingen, som kan
ta munnen så full av stora och förbluffande ord. Han bor i
en hydda så låg, att då Ingel, som är en lång karl, flyttade
in där, måste han gräva bort en halv aln av jordgolvet för
att kunna räta ut sig där inne. Men denna jordkula reser
sig i hans tankar till ett mäktigt hus med breda trappor och
våldiga skullar och loft, dignande av säd och bröd. — Med
höga, ljusa salar, där drängar och pigor ivrigt springa
omkring för att tjäna honom, och med stora källare, där
ofantliga sovelkar och smörbytter stå i rader — där daggiga

öltunnor och brännvinsankare vila i det svala dunklet. Han var alltså, med förlov sagt, litet till en sida, Ingel — eller han var en diktare, som gått över gränsen till dårarnas land.

»Jo, jo! Det är så det går, då man kommer för högt opp. Det slår sig på hu'vet! Hu'vet se, det vill inte ner igen», sade Väv-Lina.

Ingel är lomhörd och talar därför högre än han behöver.

»God dag», ropar han, då han stängt dörren efter sig och pustande sjunkit ned på stolen vid dörren.

Han är otroligt mager. Man väntar att få höra benen skramla och lederna knarra smörjetorrt, men i stället överraskas man av att han säger, i det han slår trumma på sin tomma mage:

»Hu, aj, aj! Jag är så stinner! Hör hon, Väv-Lina»— ropar han förskräckt — »det låter ju som en trumma — jag kan väl aldrig tro att jag spricker. Jag spiste två skålpund smör och drack två kannor brännvin innan jag gick hemifrån.» Hans armar föllo maktlösa ned längs sidorna. »Nu *tyar* jag inte längre»— han fortsatte jämrande — »ellers ligger där ju ett amerikabrev på posten med sjuhundrade tusen riksdaler och väntar på mig — men jag *tyar* ju inte hämta't.»

Väv-Lina krånglar sig ivrigt ned ur vävstolen.

»Nu ska han bara få si, Ingel», skriker hon, »jag ska koka en kopp kaffe till honom, så starkt som järnbindsle, ja, så starkt att det kryper ut i nacken på honom; så ska han bara si, att han får sin kraft igen.»

Rosanna står andlös och lyssnar.

»Han kan ju ta Rosanna med sig — hon kan hjälpa honom att bära pengapåsen», fortsätter Väv-Lina medan hon gör eld i spisen.

Först nu får Ingel syn på Rosanna. Ingel är den ende i socknen, som inte kan förmås att kalla henne vid hennes rätta namn. »Hosianna»kallar han henne.

»Vill hon det, Hosianna? Ä hon så starker, att hon kan bära en pengapåse med sjuhundrade tusen riksdaler? Ja, va *ska* jag bara med alla dessa pengar», fortsätter Ingel klagande innan Rosanna hinner att svara. »Hela mitt hus är ju fullt å pengar — å jag har fullt av *sågel* å *råg* å *bröd*, så skullarna kan brista.»

»Kör bara hit med ett lass, han Ingel, här finns plats på skullarna», ropar Väv-Lina illmarigt.

Ingel reser sig strax beredvilligt. Han viker ut sig som en läggekniv eller reser sina långa, magra leder i avsatser som en kamel.

»Ja», säger han frikostigt, »jag ska då gärna köra hit ett lass med sådan mat som passar för henne, Väv-Lina — hon ska få fläskasider å ostkaker och siktebröd. Å om jag får rum ska hon gärna få ett par kappar å di här fine, gule apelsinerna.» Han tar upp mössan, som han blygsamt slängt i spiselvrån, och tänker strax ge sig i väg.

»Så, så», lugnar Väv-Lina, »vänta till kaffet kokar, så kan han ta Rosanna med sig. Hon kan köra hästarna mens han håller i lasset — för han ger väl råge?»

Rosanna småhoppas av förtjusning. Väv-Lina slår ihop händerna och skrattar sitt höga, galande skratt, när hon ser hur det stora, förståndiga flickebarnet i detta ögonblick tror på Ingel Skarvare lika fast som han själv.

Ingel blir upprymd av all denna glada tro och känner vingarna bära allt högre.

»Ja, va tycker *hon*, Hosianna? Vi tar väl di store, kritvite hästarna och de guldförgyllda selarna med de små silverklockorna — och så tar vi väl di röde samvetstäckena

med gulddofsarne — och så låter vi väl drängarna ta de blå samvetskläderna och blankskinsstövlarna?»

Ingel fick mer och mer fart på. Han börjar plötsligt hoppa på sina magra ben som en ostyrig kamel och slår mössan upp mot taket.

»Å så sätter vi drängarna på de kritvite hästarna och låter dom blåsa i basun.»

»O ja!»»Hosiannas»ögon flamma och hennes ljusa flickröst ackompanjerar leende och jublande Ingels torra, döva bas. »O ja! Men *hur* ska vi kunna stanna med en så fin skjuts utanför ett sånt här litet grått hus», ropar hon så högt hon kan in i örat på Ingel och ser sig ringaktande omkring.

Väv-Lina står vid spisen och maler kaffe, med kvarnen stödd mot den lilla hyllan som magen bildar. Hon stannar tvärt kvarnen och säger smäckförmad:

»Det var då som självaste Håken! Skulle inte mitt hus, mitt lilla, fina, granna hus vara gott nog att stanna framför för självaste de konglige hästarna —.»

»Hosianna»blir djupt ångerfull och hennes röst sjunker till en förlägen viskning:

»Men Väv-Lina, jag tänkte bara — — —»

Kaffet pyser över i detsamma, och Väv-Lina nappar av kokaren.

»Kom nu och drick kaffe, han Ingel och hon 'Hosianna', så talar vi om det där andra se'n», säger hon kort.

— — —

Ingel gick med långa, släpande steg — de stegen kände också Rosanna igen på långt håll — men annars kände hon inte igen steg så bra som Väv-Lina. Redan innan hon hunnit böja sig fram mot fönstret och vika undan gardinen visste hon, vem det var som gick förbi.

»Titta på den där, Rosanna!»kunde hon ropa till, »han stal en gång en korv i sin ungdom och sen dess får han heta 'Korven' och hans barn kallas aldrig annat än 'Korvens barn'. Jo, jo, Rosanna! Synden straffar sig själv och varder ytterligare bestraffad.»

Eller en annan dag — med medlidsam röst: »Si på den där stackars käringa-ledingen. Hon skulle egentligen varit död för länge sen — hon är snart hundra år — men inte kan hon dö inte. Tie barn har hon i Amerika och alla tie har de glömt henne — stackars lojing. — Nu har hon liksom kommit i gång med att gå på posten och fråga efter brev varje postdag, fast hon inget brev fått på många år. Nu kan hon inte stanna liksom. Folk tror, att om det en dag kommer ett amerikabrev, så faller hon tillsammans till mull med detsamma. — Amerikanaren härinne»— Väv-Lina slog en knyck på nacken in åt den fula sidan av huset — »han sitter i sitt fönster och skrattar åt henne, när han ser henne sätta förbi som ett gammalt torrt skinn varje ny postdag — men det är synd att skratta åt sånt — nä, gråta skulle man.»Och så — med en gudfruktig suck och en liten pris ur dosan —: »Ack ja, ack ja! Måtte Herren förlossa oss alla i rättan tid.»

Väv-Lina tog nämligen en pris ibland. Det gjorde hon för sina sura ögons skull.

»Vet hon, Rosanna lilla», sade hon sakta och förtroligt, »ibland tänker jag: ja, va *ska* bara Vår Herre tycka och tro, då han sitter däruppe och ser hur märkligt och hur olika de faller ut, människorna Han har skapt. Jag undrar om Han inte ibland drar sig för att kännas vid dem.» — — —

Förbi Väv-Linas fönster gick ibland en hög, gammal kvinna med ett knyte på en stav på axeln. Väv-Lina tog sig en pris och såg tankfullt över glasögonen efter henne.

»Jaha, då var Lena då», sade hon. — Rösten hade en ovan ton av stor respekt. — »En sån som Lena hittar hon aldrig maken till, Rosanna, om hon så letar i sju kyrksocknar.»

Detta visste Rosanna. Hon kände Lena och hade sett henne så länge hon kunde minnas tillbaka. Hon kom in i prästgårdsköket varje söndagsmorgon, och alltid hade hon någon liten present med sig till modern: en lerskål med de första smultronen om sommaren eller ett knyte murklor om våren eller om inte annat så en liten bukett av de tidigaste blåsipporna, som hon visste att prästfrun blev glad för. Men Rosanna hade aldrig riktigt kunnat förstå vad det var för något särskilt märkligt med Lena. Nu passade hon på och frågade Väv-Lina.

»Jo, det ska jag snart säga henne, Rosanna: allihop vi andre se, vi ä för det mesta antingen snälla och dumma eller kloka och illacka, men Lena se, hon är både klok och snäll.»

»Men varför går Lena alltid här förbi? Varför kommer hon aldrig in?»

Väv-Lina svarade inte strax. Hon tog sig först långsamt en ny pris och såg tankfullt efter Lena där ute på vägen. I det hon tryckte locket fast på dosan, sade hon eftertänksamt, men utan bitterhet:

»Ja, vad vet jag — hon extemerar mej väl inte. Hon tycker väl jag pratar mer än jag behöver.»

Väv-Lina sökte rätt på fickan i kjolen under förklädet och stoppade omständligt ned dosan.

»Se, det är inte allom givet att kunna hålla täppt, då man har sagt det rätta ordet i den rätta tiden. Men, Håken i det!» — Väv-Lina slog en livsglad knyck på nacken. — »Det skulle bli tyst här på jorden om alla det kunde.» — — —

En liten, illparig gubbe med slätrakat ansikte och svart, rundklippt hår kändes igen, innan han kom in, på sin försiktiga knackning med käppens krycka på dörren.

»Kom in han, Nicklas Olaison!» Väv-Linas röst var full av förväntan och hennes ögon spelade av nyfikenhet.

Han öppnade saktmodigt dörren, hängde sin mössa på käppen och ställde den i spiselvrån, innan han gick fram och hälsade.

»Tack för sista samvaron», sade han till Rosanna, som neg djupt för honom.

Nicklas Olaison hade varit med om att täcka bryggghuset i prästgården, och på tackgillet hade han och hans bror fjärdingsmannen fört ordet. De båda bröderna hade tävlat om vem som kunde berätta de bästa täckhistorierna. Eggade av bifallet, men utan att någon av dem avgick med segern, fortsatte de till långt efter skumt, fast kalaset var slut tidigt på eftermiddagen.

Han satt annars på undantag, Nicklas Olaison, men gick runt i socknen och lagade klockor eller drog ut tänder på folk. Det var också han, som kunde koka den riktiga, gammaldags rödfärgen, den djupt dunkelröda, som inte regnade av på femtio år.

Men det var också något annat rött än rödfärgen förbundet med Nicklas Olaison: han hade nämligen en knivskarp, alldeles otroligt klarröd näsa.

Den gång, då de färgade trasor till den röda mattan, hade de talat med längtan om den röda färgen på hans näsa; d. v. s. de hade kommit överens om att det var en praktfull färg *för mattor*.

»Jaha, en sån näsa får den som dricker», hade Väv-Lina sagt.

»Kaffe?» hade Rosanna undrat — bleknande.

Hon fick ju aldrig kaffe hemma — hon hade alltid hört att det var farligt att dricka kaffe, fast ingen precis sagt henne att det var farligt för näsan. — Hos Väv-Lina hade hon ofta, trots förbudet, druckit både en och två koppar och det hade smakat så gott, som förbjuden frukt alltid smakar. Men hon föresatte sig nu att vara försiktig och aldrig mera dricka denna farliga dryck, vars bruna färg blev förrädiskt röd, då den kom ut i näsan.

Men Väv-Lina hade skrattat högt och länge åt hennes fråga.

»Ho, ho, ho! Ho, ho, hoooooo!»

När hon kunde tala igen pustade hon fram: »Jaja, akta sig för kaffe hon, Rosanna, för det kan sätta sig fast på näsan.»—

Rosanna var litet osäker om vad hon skulle tro, men hon bestämde sig i alla fall för att efter detta försaka kaffet.

Nicklas Olaison talade inte alltid väl om folk och det var han, som hittat på de flesta öknamnen i socknen. Rosanna förstod nog, att Vår Herre hade bättre barn än han, men hon tyckte ändå inte, att han hörde till de riktigt fula ränderna i väven. Snarare var han en rand med gräll färg, som inte kunde förlikas med de andra ränderna. — Hon blev orolig då han kom, för han hade en förmåga att liksom smitta Väv-Linas tal. Han eggade upp henne! — Hon blev alltid mera munrapp då hon talade med Nicklas Olaison än annars.

Det hände inte så sällan till Rosannas obehagliga förvåning och tysta ogillande, att Väv-Lina för att stå sig med honom tog till ett och annat kavat ord, som inte passade i en fruntimmersmun. »Fy för racksingen», kunde hon säga eller: »tvi för den lille Sure». Och vem »den lille Sure»var kunde det ju inte gärna vara något tvivel om.